

Danilóval – hol máshol? – a fürdőben találkoztam.

Néztem a víz színén imbolygó fejét, és próbáltam megfejteni a gőzben, hogy: tizenhárom? Huszonnyolc? Harminchét?

Mindenesetre valami békebeli.

Hülye – nevetett ki –, kétezer-kilenc.

Bujdosol előlem, tudom – mondtam neki felháborodottan, mert nem akartam felébredni. Még nem.

Isten éltesen sokáig! – kiáltottam utána bosszúból csak azért is. – Sok Boldog Születnapot!

Köszönöm a velem való gondolat – mosolyodott el. – Jövő héten táncolok. Eljössz?

Nem, hazudtam konokul, nincs arra utam! És látni akartam, hogyan omlik össze győzelmem súlya alatt, hogyan kezd el rimánkodni, hogyan üzen kétségbeesetten, hogy ne, még ne!

De nem volt sehol. Soha nem is létezett.

Letaglózottan, elhagyottan fulladoztam a gőzben.

És tudtam, hogy most már mindenki látja: én is hozzávénültem az átlaghoz.

Kategória: ÖrkényLátó

Denumire autor: Hatházi András

Látó Szépirodalmi Folyóirat